

Zakaj so nekateri tako glasni v družbi?

Nekateri ljudje so res neverjetno glasni in to povsod, kjerkoli se pojavijo. Ne govorim le o pregovorno glasnih italijanskih turistih, ki med poletnim mirom na plažah sosednje Istre razpravljajo tako glasno, kot da svet okoli njih sploh ne obstaja. V mislih imam tudi posameznike, ki govorijo tako glasno, da jih hočeš nočeš zraven nas poslušati še cel avtobus ali lokal in pa še pol sosednje ulice zraven. Včasih je človeku zraven njih kar nerodno. Še posebej, ko pri ljudeh okoli sebe opaziš nasmeh na vajin račun, pogledovanje k vama izpod čela, včasih celo zavijanje z očmi ali poglede, ki bi ustrahovali celo odrasle leve.

Edvard Kadič*

Zanimivo, da se je ob takšne kričače obregnil celo znameniti Don Corleone, glavni junak knjižne uspešnice Boter. Preveč glasnim govornikom je pronicljivo zagrozil kar z besedami: "Raje okrepi svoje argumente, ne pa glasu".

Pri preučevanju komunikacije, kamor sodi tudi uporaba glasu, je posebej zanimivo opazovanje odklonov ter njihova povezava z notranjimi psihološkimi strojem posameznika. Še posebej, ker glede jakosti glasu med pogovorom obstajajo pravzaprav le tri možnosti: preveč tiho, preveč glasno in ravno prav.

Ste se že kdaj vprašali, zakaj so nekateri tako glasni, drugi pa v družbi komaj odprejo usta? Zakaj nekatere ne moti, da vsi vedo, o čem se z znancem pogovarjata v vrsti pred blagajno? Od kod jim potreba, da so v središču pozornosti popolnih nezancev?

V nadaljevanju si pogledajmo nekaj možnosti, zakaj v resnici nekateri tako glasno govorijo. Upam, da jih bomo potem bolje razumeli, po potrebi na pravi način nekoliko utišali ali pa vsaj lažje preživeli trenutke v njihovi družbi.

Ni me strah!

Mnogi glasno govorjenje povezujejo s samozavestjo. Kričači tako naredijo napačno in svojo plašnost zakrivajo tako, da so

najglasnejši v družbi. Ob tem upajo, da jih ne bo nihče razkril. Glasno govorjenje namreč pri poslušalcih sproži občutek, da govorci razume tematiko in da obvlada področje, o katerem pravkar teče beseda. Prepričani so, da glasnejši bodo, manj bodo ljudje okoli njih opazili njihovo plašnost in strahove, s katerimi se bojujejo v svoji notranjosti. To je še posebej očitno pri tesnobi, predvsem pri tesnobi v socialnih stikih, kjer se pojavlja strah pred neznanimi ljudmi, pred javnim izpostavljanjem in

Prepričani so, da glasnejši bodo, manj bodo ljudje okoli njih opazili njihovo plašnost in strahove, s katerimi se bojujejo v svoji notranjosti.

posledično tudi pred ocenjevanjem s strani drugih ljudi. Prisoten je predvsem strah pred osmešenjem in ponižanjem, takšna oseba pa se počuti nesposobna obvladovati socialne situacije. Posledica takšnih občutij je izogibanje tovrstnim situacijam, človek sili v tišino, samoto in zapiranje pred svetom. Glasno govorjenje v takšnem primeru običajno pomeni zakrivanje tesnobe ali pa se takšen sogovornik celo ne zaveda svoje jakosti govorjenja v celoti, saj v njemu vse vre od različnih občutij. Pri

tesnobi se namreč pogosto močno poveča raven adrenalina v telesu, kar povzroči hitrejše govorjenje in ob tem tudi bistveno višjo jakost govorjenja.

Pomemben sem!

Mnogi kričachi želijo vsem okoli sebe za vsako ceno dokazati, kako pomembni so. To storijo tako, da druge dobesedno prisilijo, da jih poslušajo. Najglasnejšega pač poslušaj, kajne? Menijo, da bodo s tem, ko bodo preglasili vse okoli sebe, pritegnili pozornost okolice in bo tako njihovo sporočilo pomembnejše od sporočila drugih v družbi. Gre pravzaprav za klasično komunikacijsko tehniko, kako pritegniti pozornost in dobiti občutek, da je drugim res mar za naše mnenje.

Imam prav ... za vsako ceno!

Glasno govorjenje je pogosto tudi zgolj način, da drugim dopovemo, da imamo prav mi in ne oni. V pogovoru torej dobesedno preglasimo njihove argumente. Sicer za vsakogar med nami obstaja točka ali sprožilec, ko bomo povzdignili glas samo zato, da ohranimo svoj položaj v pogovoru. Vendar pa nekateri to počnejo ves čas. Verjetno del te potrebe korenini tudi v pomanjkanju nadzora nad samim seboj, saj se s tem, ko povzdignejo glas in postanejo najglasnejši, počutijo, kot da imajo situacijo pod nadzorom. Še posebej takrat, ko njihov glas preglasi celo njihove lastne misli.

Nikoli nisem bil slišan!

Oče je imel vedno vse prav, mama pa je vedno prekinjala in ni nikoli dovolila, da bi do konca povedali svoje mnenje? Otroštvo nas še kako oblikuje in ima precej ve-

lik vpliv na naše celotno življenje. Glasnejše govorjenje je tako lahko tudi neposredna posledica takšnega "zatiranja". V bistvu gre za strategijo, odgovor, kako se je v družini slišal tudi njihov glas. Počutili so se zanemarjeni, kot nekakšni družinski člani drugega reda. Takšni odrasli imajo v bistvu občutek, da končno lahko svobodno izrazijo svoje mnenje. Zdaj so torej slišani, ob tem pa se še ved-

Včasih se grobo vedejo do drugih ljudi zgolj z glasnostjo, včasih pa v pogovore vključijo tudi posmehljivke ali še celo kaj slabšega.

no nekako učijo, kako naj to storijo. V svojem prizadevanju, da bi bili slišani, so končno našli način, kako pridobiti pozornost. Niso pa še dovolj samozavestni, da bi svoj glas uporabljali z enako jakostjo, kot to počnejo ostali okoli njih. Še vedno se namreč bojijo, da se jim bo zgodba iz otroštva ponovila.

Tako sem vaju!

V nekaterih družinah je glasno govorjenje nekaj popolnoma normalnega. Pri mizi, pri spremljanju športnih prenosov ali na pikniku je pri nekaterih tako glasno, da sosedje pogledujejo čez živo mejo in se sprašujejo, ali je še vedno vse v redu. Medtem pa je drugje veliko več tišine, pogovori tečejo z umirjenimi glasovi. Mir in tišina sta pri slednjih cenjena kot pomemben del stikov med družinskimi člani in sestavljata pomemben del družinske dinamike in komunikacije. Sčasoma razvijemo občutek za družinsko jakost komunikaci-

je, kot odrasli pa imamo tako nek svoj notranji kriterij, kaj je normalno obnašanje v družbi in kaj ne.

Biologija!

Sicer res mnogo človeških lastnosti prevzamemo ali razvijemo že v času našega otroštva, del nas pa je zagotovo vezan tudi na naš biološki ustroj tj. našo genetsko zasnovo. Če se je naš vokalni aparat razvil tako, da se nas močneje sliši ali pa smo rahlo naglušni in tega sploh ne vemo, bomo tako ali drugače končali kot najglasnejši v sobi. Nekateri imajo takšno barvo glasu ali takšno višino, ki kar neka-ko prodre skozi brbotanje glasov v naši okolici. Pri sebi to še najlažje prepoznamo tako, da resno vzamemo komentarje prijateljev na račun našega glasu.

Občudujte me!

Nekateri ljudje pa so glasni tudi zato, ker so "napihnjeni" in zoprni večino časa. Počutijo se več vredne od ostalih. Včasih kar od vseh, pogosteje pa zgolj več od trenutne zasedbe občinstva. Obsedeni so sami s seboj in jim, iskreno, ni kaj dosti mar za ljudi okoli sebe. Včasih se grobo vedejo do drugih ljudi zgolj z glasnostjo, včasih pa v pogovore vključijo tudi posmehljivke ali še celo kaj slabšega. Ne spoštujejo čustev drugih, se na nek način "hranijo" s tem, da živcirajo ljudi okoli sebe in v vsem skupaj še posebej uživajo, če jih vsaj še nekdo v družbi pri tem podpira ali se skupaj z njimi posmehuje drugim. ✕

* Edvard Kadič je strokovnjak za komunikacijo in osebnostni razvoj ter direktor Zavoda za napredne študije Delta iz Ljubljane. Sledite mu lahko tudi na družbenih omrežjih in spletni strani www.edvardkadic.com.

